

debelim lojem, pa tudi ne takega, ki obstoji iz mehkih, tenkih in medlih vlakenc? Kako ravnati? Prvi pogoj je, da se mlada živina dovolj giblje, da telet ne privezujemo ali priklepamo, dokler niso eno ali dve leti stara, v tem času jih moramo dobro krmiti — vendar pa tudi ne smemo dva ali tri mesece starih na plano goniti, da bi potem morala dolgo časa vse mogoče prenašati in trpeti, dokler niso izpolnila dveh ali treh let, na kar pa jih po dandanes navadnem načinu tako pitajo, da jim odzamejo vsakeršno gibanje ter jim dajo preobilo ogljenčaste krme. Ni se treba čuditi, da tako vzrejena žival nima dovolj razvitih mišic, katere so na debelo s skoro neužitno tolščo prevlečene. Če hočemo meso izboljšati, moramo pospeševati razvoj mišic ne le s privajanjem primernemu gibanju, ampak tudi s primernim krmljenjem. Primerno krmljenje pospešuje neprestano zdravo in normalno rast, s krmo pa, v kateri je veliko beljakovinskih in duščastih snovi, dobivajo živali snovi, iz katerih je sestavljeno medlo meso. Tudi moramo pomisliti, da živali krme, katera povzročuje vročino in dela tolščo, ne morejo predelati v medlo meso, koristna je pa taka krma, če tolšče želimo ali je potrebujemo, ker z duščastimi sestavinami dela tolščo. Živalim, ki so vzrejene pri nizki temperaturi in se krmijo obilno z ogljenčasto pičo, nabira se rada po vrhu tolšča, živali, katere imamo v gorkih, pripravnih hlevih in katere dobivajo dovolj beljakovinske krme, pa imajo sočno, žilasto in lepo podraščeno meso.

Razne reči.

* **Znamenja čistega medu.** Kakor pri vinu, tako tudi pri medu večkrat niti znanost ne more natančno določiti, koliko je čist. Strogo znanstvena preiskava je pa tudi pretežavna, ter je navaden človek tudi skoro zvršiti ne more; zato je hočemo povedati nekatera navodila, po katerih se hitro preverimo o čistoti medu, če tudi ne prav zanesljivo. Če se med ni nikoli še močno razgrel, kristalizuje v malo mesecih, ko so ga nabrale čebele; nekatere vrste medu kristalizujejo že v nekaterih tednih. To kristalizovanje je gotovo znamenje pristnosti njegove. Če pa med, že jedenkrat ali večkrat razgret, neče več kristalizovati, ostane često več mesecev tanko tekoč, in če bi tudi kristalizoval, je le redkokrat jednako merno zrnast. Če se je medu kaj primešalo, precej zanesljivo spoznamo, če ga nekaj žlic denemo v alkohol in dobro premešamo ter čez nekaj časa preiščemo, če niso zaostali kaki kosmi; če se je to zgodilo, gotovo se je medu kaj primešalo, kajti čist med se raztopi v alkoholu. Pa tudi po duhu lahko sklepamo, če je med čist, kajti vanj navadno primešavajo glikose (krompirjev sirup ali pa raztopino pesnega cukra), ki imajo nekak poseben duh po patoki, kterege nos hitro spozna.

* **Lov mladih lisic po njih bñlogih.** Gozdar Schwager v Schönwaldu je objavil novo dobro metodo za lov mladih

lisic po njih jamah. Pri izkopavanji mladih lisic se večkrat prigodi, da se razbeže v več lukenj in se razkrope. Ker se luknje po več krajih prekopljejo in tudi zaspo, ne zasledi jih tudi pes jazbečar dostikrat ne, in tako se prigodi, da vzlic vsemu prizadevanju ne dobimo vseh lisic. Vselej se nazadnje potolažimo z mislijo, da jih morda ni bilo več. Za posamične ostale mlade lisice pa stare ravno toliko grabijo in vkup znašajo, kolikor so poprej vsem. Da se pa temu izogne, imenovani gozdar ne izkopava več mladih lisic s psom jazbečarjem, ampak jih lovi na nastopni način. Ob vhodu luknje izkoplje navpično ravno steno, in sicer odkoplje toliko od luknje, da je nad njo še nekaj zemlje. Od zdolej, torej pod luknjo, izkoplje jamo okoli 1 do 1.5 metrov široko in globoko, ki jo pa s počez položenimi drogovi in mahom popolnoma zatemni. Ker leže drogovi na tleh nad luknjo, je izhod iz nje popolnoma prost in mlade lisice bodo — poznajoč le jeden svetel izhod — kar popadale v jamo, za katero ne vedo. Vsaka posamična lisica do zadnje bode tako dolgo tavalala okrog, da dobi druge, to je, da se ujame. V eni noči se bodo vse mlade lisice polovile. Bati se pa ni treba, da bijih že prvo noč stara lisica osvobodila, razmaknivi drogove v stropu. Ta način lisičje lovi je izvrsten in tudi zato boljši, ker nam ni treba zasipati. Samo tedaj je delo težavnejše, če je več lukenj, od katerih se morajo one, ki so najbolj shojene, s kako pestjo zavarovati ali pa vsaj z lesom zadelati.

* **Hladilno pijačo,** prijetno, čvrsto in šumečo, napraviš če v vedro vode deneš 500 do 700 gramov medu, skupaj razgreješ, potem pa pustiš da v odprtem vedru zavre, kar se hitro zgodi, če prideneš nekaj olóvih droži (Bierhete). Ko je pijača zavrela, napolniš takoj prvi dan ž njo slatinske steklenice, dobro jih zamaši in postavi v kak hladan kraj. V osmih dneh je ta zmes dobra za pitje ter je boljša nego marsikaka druga pijača.

* **Lesene posode obvarujemo v kleti, vlažnosti in plesna** če jo poprej namažemo s firnežem, ki ga dobimo, če 8 delov kolofonije in 1 del lanenega tolja vkup stopimo. S firnižem pa moremo prevleči le stvari, ki so popolnoma suhe in rabiti ga moramo gorkega.

Podučne stvari.

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

(Dalje.)

135.

Plavba do Afrike.

Port Elizin 24. februvarja 1870.

Sedaj sem v Afriki. Dne 9. januarja je zapustila naša ladja Southampton in pluli smo srečno proti Madejri. Tu v pristanišču funchalskem se je ladja vsidrla za cel

dan, da je odložila nekaj robe in si nasula potrebnega premoga. Madejra je gorat ostrov. Glavno mesto Funchal se sprostira ob morju jako slikovito. Stoji v žlebu na vznožju visokih gora, ki so odete z bujnim zelenjem. Z višine za mestom mrklo gleda stara utrdba, in na skali z morja strlečej stoji svetilnik in zijajo topovi. Na jednom z okolnih gričev stoji samostan. Ljudje tukaj so jako pobožni in menihe močno časte.

Dne 16. januarja za rana smo pristali na Šent Heleni. Na ladji našej je bil guverner, ki so ga na ostrovu uže pričakovali. Koj ko se je maček zaril v dno, zagromeli so na višini topovi. Enajstrat so počili, z naše ladje pa so trikrat odzdravili. Mestece je še dosta postavno. Večino hiš je sezidala vlada za stanovanje vojaškim dostojanstvenikom. V ozadju so strmine, s katerih tujca neprijazno pozdravljajo vojašnice in ntrdba. V vojašnice vodijo z mesta ozke stopnice. Strme so tudi, da Bog pomagaj. Malo nazaj vrhu griča stoji dom guvernerjev. Še zadaj je dvorce Longwood, bivše stanovanje Napoleonovo, a malo bliže je njegov grob. Lep je, od rezanega kamna, in pri njem stoji vojaška straža.

Ostrov je zelo ubožen in neprijazen. Prehodil sem velik kos sveta, videl sem mnogo krajev, ali žalostnejšega ne poznam do sedaj. V mestu je razen vojakov mnogo črncev. To so večinoma oni nesrečniki, katere so angleške ladje osvobodile, ko so jih nečloveški trgovci v Ameriko odvažali. Osvoboditelji so jih posadili na Šent Heleno, da bi to pustinja obljudili. Za večera smo odpluli. Z utrdbe je zopet zadonelo enajst strelav, in ladja naša se je spustila k južnemu rtu Afrike.

V dvanajstih dneh smo pripluli v Kapsko Mesto ob prekrasnem vremenu. Veter je utihnil, polna luna je srebrno svetlobo razlivala po mirnej gladini morskej in po mestu na pobrežju stoječem. Obkoljeno je od treh gora; srednjo nazivajo „Stol“ radi nenavadne oblike njene.

V Mestu Kapskem smo ostali tri dni. Šel sem ogledat okolico. Zemlja je jako rodovita, sadje in trte se kar šibé. Tudi je vse v ceno in tako izborna, da ne kmalu kaj takega. Za pol šilinga sem dobil velik venec grozdja, in za steklenico dobrega rudečega vina „pontaka“ sem dal en šiling.

Poslovali smo se in odpluli. Po dvadnevnej plavbi smo bili v Portu Elizinem. Pravega pristanišča tu ni. Ladje se vsidrajo dosta daleč od brega, in Kafri odpravljajo naklade v čolnih na kopno, s čimur mnogo časa v zgubo gré. Ali zato so ladje varne, da jih silni vetrovi, ki tu pogosto vihrajo, ne treščijo ob breg. Septembra meseca lanskega leta je tu bilo razbito jednajst ladij. Iz peska na bregu štrli še dosta tramov, drogov in raznih drugih strtih stvari.

Stanovniki so čudna zmes. Ena četrtinka je belcev: Angležev, Portugalcev, Nizozemcev in Nemcev, ostali so črnici vseh vrst, nekateri strašni, da je groza, in surovi kot zver. Zanimivo je gledati in proučavati te originale.

Med Kafri in Basuti sem videl možake za celo glavo višje od mene, da si tudi jaz nisem male postave. Tu je tudi mnogo Malajcev, ki nosijo velike kožene klobuke, podobne strešicam na kitajskih stolpičih. Tudi Hotentotov je tu mnogo, ali to skoro niso ljudje. Včeraj sem videl dva Krovaka, tako mala, kakor so pri vas 8—9 letni dečki. Ondi, kamor sem jaz namenjen, živé ti ljudje v skalnatih votlinah, in strelajo z ostrupljenimi strelicami. Okolica tukajšnja je nerodovita, povsodi sam pesek in kamenje. Ovočje dovažajo s Kapskega Mesta.

Plavba do Porta Elizinega je bila neprijetna. Morje je bilo nepokojno, brili so vetrovi in nam ladjo pretresali. Taka plavba človeka utruje, zato potrebujem počitka. Kedar bodem zopet čil, odpravim se v krajino, kjer demante kopljejo.

Razgrnite zemljevid južne Afrike in poiščite reko Oranj. Od mesta, kjer se vánjo izliva Vaal, malo dalje na severovzhod se razprostirajo naležišča demantov. Ti kraji niso angleški. Nekateri imajo samostalne poglavarje ostali so pod poslušnostjo Slobodne države Oranjske. S Porta Elizinega je do tje 500 angleških milj.

Gotovo bodem imel težavno pot. Velé, da po teh krajih je mnogo zverine, tudi levi. Nevarnejše pa so strupene kače in divji ljudje. Možatosti in odvažnosti je traba na vsak način na takem potovanju.

Imam dobro puško po najnovjšem sostavu, in sem tudi plačal 3 libre šterlingov samega cola od nje. Kupil sem jo v Londonu. Gorjé njemu, proti kateremu bi jo v roke jemal! Po vrhu imam tudi revolver na šest ognjev.

Danes sem bil pri avstrijskem konzulu Adlerju. Sprejel me je jako prijazno, in mi voščil mnogo sreče. Tudi mi je priporočal, da se dobro orožim, ker pojdem v nevarne kraje. No kaj hočem, vsak človek mora enkrat umreti. Ako me zmanjka, kdo bode po meni jokal? Užil sem na svetu dosta dobrega, a še več slabega.

Ako me ne raztrga krvoločna zver ali ne pobije hudomušen divjak, pišem Vam o svojem času kaj več.

Vaš

C. P.

136.

K Vaalu.

Bloemfontein 1870.

Ne vem, ali Vam pridejo ti listi v roke ali ne. Ne morem drugače, kakor da Vam sporočim, kje sem in kako se mi godi. Mogoče, da so to poslednji listi. Prišel sem uže daleč v notranjo Afriko, ali pojdem še dalje in dalje, preden se ustanovim. Tu človek na različen način vsak hip more ob življenje priti. Bodete vsaj vedeli, kje po priliki je stari Čeh, ki nikjer ni imel pokoja in stanovanja, dokončal svoje blodno potovanje.

S Porta Elizinega sem se spustil s početka marca na pot. Vozil sem se na krasnem vozu, v kateri je bilo vpreženo osem mežgov. Pot je vodila po nerodovitnej po-

krajini. Mesto lesa se širi zgolj trnjeva goščava. Nekatero trnje je tako hudo, da se rane ne zacelijo z lepega. Dospeli smo k Nedeli. Ta reka je velika kakor vaša Izera. Bregovi so zaraščeni z bujnim drevjem in grmovjem, po katerem je vse živo ptičev. Ker ni bilo nobenega mostu, hoteli smo reko prebresti. Ali zastonj smo gledali, kje bi dobili plitvino, reka je bila napeta zbog deževja. Ni nam kazalo drugo kakor plačati libro šterlingev za prevožnjo.

Tretjega dne smo prišli k naselbini, katerej se velí Enon. Ustanovili so jo „česki bratje“. Ustanovitelji so prestali mnogo protivnosti od domačinov. Sedaj so Kafri od tu odrinjeni na vzhod. Naselniki imajo mir pred njimi. Marljivo obdelavajo zemljo in se bavijo z raznimi rokodelstvi. Ker je zemlja rodovita, pridelajo vsako leto mnogo ovočja, vina, koruze i. t. d. Za poljska dela jemljó Hotentote. Tu so trije misijonarji, in bila je služba božja, ko smo mi dospeli. Hotentoti so jako lepo peli na orglje, glasi njihovi so doneli za čudo čisto in prijetno.

Petega dne smo dospeli na vznožje prekrasnih gor zuurskih. Da-si je bilo še le poludne, vendar smo sklenili, da se tu utaborimo. Mezgom našim se kar ni poljubilo iti naprej, bola jih je v oči tečna paša. Poiskali smo ugodnega mesta zunaj grmovja, da bi po noči ne dobili nepovabljenih gostov; v teh gorah je namreč mnogo zverine. Tudi sloni se dobé tu, ali zakon prepoveda pobijati jih, da bi v koloniji Kapskej ne zatrli do celega te živali. Kdor hoče slona ubiti, mora imeti dovoljenje deželne vlade.

Blizu je žuborel bister potoček v globokem koritu, čegar bregova sta bila odeta z bujno travo in pisanimi cvetkami. Spominjal me je živo gorskih bistric v naših krasnih Krkonoših. V vzduhu so preletavali premnogi vsakojaki ptiči, mali in veliki; eni so prijetno peli, eni odurno krokali. Solnce je še visoko stalo. Nerađ postopam brez dela, zato sem pograbil puško, da bi v gori kaj vjel. Stopal sem ob potočku, da ne bi zašel in se zgubil. Čim više sem stopal, tem veličastnejše pozorišče se je razgrinjalo pred očmi. Trava povsodi visoka, bujno drevje in grmovje v polnem razvitku, in raznobojno cvetje razsipa omamljivo vonjavo. Bilo mi je, kakor da sem v raju. Pokoraval sem se roki božjej, ki je ta čuda ustvarila.

Po skalah so plezale opice. Bile so še dosta velike, in vreščanje njihovo se je mešalo z mnogoglasnim zborom ptičev. Kjer se mi je odprl vidik, obstal sem in vzel v roke daljnogled. Po globokih dolovih so se pasle gazele. Tu zapazim v skalah na drevesu, z belimi cvetovi obutem, pisanega ptiča. Bil je velik kakor fazan. Obstanem in ga začnem z očmi bosti. Tudi on je mene opazil. Šine mi v glavo, da bi poskusil puško. Ali čemu, dejal sem, saj tako daleč pač ne zadenem. Še malo pomišljam ali bi, ali ne. Vse eno sprožim, in ubogi ptič je kroktaje se zdrsal po skalah k potoku. Zlezal sem k njemu in videl, kako krasnega ptiča sem ubil.

Prišel sem na visoko navršje, odkoder je bil vidik na vse strani. Kako me je presenetila ta panorama! Živo me je spominjala rojstnega kraja. Zamislil sem se. Dolgo dolgo sem stal v misli vtopljen, moj duh je blodil po daljnjej domovini. Solnce se je jelo nagibati, treba je bilo pomisliti na povrnitev. Nerađ sem se ločil od panorame. Šumljajoči potoček mi je kazal pot v tabor. Kmalu se je stemnilo, in z daleč sem videl plapolajoči ogenj v našem taboru. Mezgi so bili privezani k vozu, da bi se ne razkropili. Voznika sta uže spala. Tudi moje utrujeno telo je potrebovalo počitka, ali pokojnega spanja ni bilo na oči. Nemir v gorah ni nehal, rujovenje zverine in ukanje ptičev se je razlegalo vso drago noč. Zarana smo odvezali mezge, da so se dobro napasli. Kedar je solnce stojilo više, vpregli smo in pognali.

Pot se je vila po kačje. Tu in tam je vodila tik globokih prepadov. Tu je bilo treba dosta previdnosti, vzlasti na ovinkih, kajti ograje ni nikjer. Na jednom mestu me je opozoril prvi voznik, postaven Kafer, črn kot oglje, da je tu pred šestimi tedni se pripetila velika nesreča. Peljali so cel voz porcelana. Voz je zdrknil v prepad in potegnil za seboj vseh 16 volov. Tudi Hotentot na vozu je zletel doli. Tu in tam po skalah sem še videl kosce zabojev in črepinje posodja.

Prišli smo k rodovini krovaškej. Stanovala je v okroglem šatoru, spletenem s protja. Ravnokar so se možaki povrnili z lova. Prinesli so gazelo, zajcev in meh medu. V teh gorah je mnogo divjih čebel. Zajec je bil do celega podoben našemu, samo ušesa je imel za spoznanje daljša. Gazela je bila velika kakor srna, spodaj bela, zadaj svetlorujava, z belo progo po hrbtu. Na glavi sta jej stala dva krasno zavita rožička. Lovci so bili oroženi z navadnim domačim orožjem. V koloniji Kapskej in v državi Oranjskej zakon strogo naroča, da ne sme belec domačinu prodati orožja na ogenj, ne smodnika, ne svinca. Kdor bi se pregrešil, čaka ga huda kazen, 7—14 letno težko delo na javnih cestah. Kupil sem od mož enega zajca, razen tega so mi napolnili dve steklenici z medom. Za vse skup sem jim dal poltretji šiling, in po vrhu vsakemu po en suhar. Bilo jih je sedem. S kupčijo so bili na vso moč zadovoljni, in so se lepo zahvalili. Razbral sem samo toliko ž njihove govoriče, da me nazivajo stari gospod. Res sem star videti.

Pot je vodila 7 angleških milj po grebenu gora v višini 4000, nad morjem. Imeli smo cel dan vidik na vse strani. Kedar smo se spustili z gora, razgrnila se je pred nami jednolična ravnina, večinoma peščena. Drevja je bilo malo, pač pa dosta grmovja in kaktusu podobnih bilin. Tu in tam smo naleteli na čredo gazel, nojev, in nad nami so se vozili ptiči, eni veliki kakor jastrebi, eni kakor kokoši; teh sem mnogo nastrelil za jed.

Prekorakali smo Mali in Veliki Ribi, in zopet so nam gore na pot stopile. Naselnikov todi ni, tudi domačine smo redkokedaj dobili na spregled. Prebredli

smo Tarko, in kmalu na to smo dospeli v Cradock. To je malo mesto, če smem tako reči, ima komaj 50 hiš, a 4 cerkve: angleško, holandsko, kafersko in hotentotsko. Najlepša je holandska cerkev, vsakemu evropskemu mestu bi bila na lepoto. V okolici je dosta naseljenikov, privabila jih je dobra zemlja, ki rodi mnogo žlahtnega sadja, vina, koruze i. t. d.

Prekorakali smo Brak-river in potovali dalje na sever. Med Cradockom in Colesbergom stoji krasen venec gora. V gorskih goščavah imajo veselo življenje opice, in na travnatih ravninah je dosta gazel. Mesto Colesberg je nekoliko večje od Cradocka. Potnika prijetno iznenadijo košate aleje na trgih in po ulicah. Skoro vsaka hiša ima vrt, in na verižici pavijana. V mestu bivajo večinoma tujci. Trgovci so skoro zgolj Judje. Nek Hamburger je ustrojil tu lekarno po evropskem vzgledu. Okolica je kamenito gričevje. Za mestom uro hoda teče Oranj, ki meji državo Oranjsko od kolonije Kapske. V suhej zimi tu in tam presahne. Sedaj je bil napet, in zato je trajalo dosta dolgo, preden so nas na plavu prepeljali. Z nami so prepeljali tudi tropo nojev. Naselniki jih redé po stajah kakor pri nas gosi.

Prepeljavši se preko reke smo stopili na tla Slobodne države Oranjske. Vesel sem bil, da na meji ni bilo financarjev, kateri po evropskih zemljah potnika obsujejo in mu prtljago premečejo.

(Dalje prihodnjič.)

Politične stvari.

Deželni zbor kranjski.

X. seja dne 8. novembra 1889.

Za to sejo, ki je trajala primeroma kratek čas, odločen je bil sledeči dnevni red:

1. Branje zapisnika IX. deželno-zborske seje dne 5. novembra 1889.
2. Naznanila deželno-zborskega predsedstva.
3. Priloga 53. Poročilo deželnega odbora glede uravnave učiteljskih plač po javnih ljudskih šolah.
4. Priloga 57. Poročilo deželnega odbora, s katerim se predloži načrt zakona ob uredbi osebnih in službenih razmer k oboroženi moči spadajočih ljudsko-šolskih učiteljev na kakšni javni ljudski šoli z ozirom na njih dolžnost do djanskega vojaškega ali črnovojniškega službovanja.
5. Priloga 52. Poročilo finančnega odseka o proračunu deželne vinarske, sadjarske in poljedelske šole na Grmu za l. 1890. (k prilogi 17.).
6. Ustno poročilo finančnega odseka o računskem sklepu deželnega posojilnega zaklada za l. 1888. (k prilogi 30.).
7. Ustno poročilo upravno-gospodarskega odseka o prošnji vasi Doberniče, Preska, Artmanjvas, Go-

renjvas in Verbovc, da se pošlje tehnik v preiskovanje uzrokov ondotnim povodnjam.

8. Ustno poročilo upravno-gospodarskega odseka o prošnji podobčin Šent Vid in Lozice za brezplačno podelitev ameriških trtnih rezanic.
9. Ustno poročilo upravno-gospodarskega odseka o § 9., marg. št. 8. letnega poročila glede Holzapflove ustanove za gluhoneme.
10. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji občine Črni Vrh glede podpore za cestne namene (k prilogi 42.).
11. Ustno poročilo finančnega odseka o cesti čez Lužarje (k prilogi 48.).
12. Ustno poročilo finančnega odseka o zgradbi deželno-branske vojašnice v Ljubljani (k prilogi 54.).
13. Ustno poročilo finančnega odseka, kako je pre-skrbeti za gradnjo lokalne železnice „Ljubljana-Kamnik“ dovoljeni donesek (k prilogi 55.).
14. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji občine in krajevnega šolskega sveta na Dobrovi za podaljšanje počitnic.
15. Ustno poročilo finančnega odseka o podpori za zgradbo šole pri sv. Trojici v okraju Logaškem.
16. Ustno poročilo finančnega odseka o prošnji občine Loškipotok za uvrstitev Loškopotoške ceste med deželne ceste in za podporo.
17. Ustno poročilo finančnega odseka o troških za nadomestovanje učiteljev, kateri bodo obiskali petmesečni tečaj na c. kr. državni obrtni šoli v Gradcu.
18. Ustno poročilo gospodarskega odseka o § 6. letnega poročila „Občila“.
19. Ustno poročilo upravnega odseka zaradi uvrstitve iz Preloga čez Domžale v Rodico k državni cesti držače občinske ceste med okrajne ceste.
20. Ustno poročilo upravno-gospodarskega odseka o prošnji občine Toplice, da se izpelje deželna cesta čez zdravišče Topliško.
21. Ustno poročilo upravno-gospodarskega odseka o prošnji okrajno-cestnega odbora v Velikih Lašičah, da se sprejme okrajna cesta Velike Lašiče-Bloke mej deželne ceste.

Ta dnevni red rešil se je razun v odseku še ne zgotovljene 12. točke, do 1. ure popoldne ves zato, ker ni bilo pri nobeni točki dalje razprave.

Pri drugi točki naznanil je deželni glavar najpred na novo došle prošnje in konečno še, da si je v zadnji seji izvoljen bankinski odsek 7 členov izvolil za načelnika poslanca Detelo za njegovega namestnika pa barona Schwegel-a.

Tretja točka bila je v prvem branji rešena že v prejšnji seji ter le po pomoti uvrstena v dnevni red te seje.

Priloga 57. glede uredbe službenih razmer učiteljev vojakov oddala se je upravnemu odseku v posvetovanje in poročanje.